

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Judejko

Sędziowie: SSO Alina Siatecka

SSR del. do SO Katarzyna Stolarek (spr.)

Protokolant: apl. radc. Piotr Wojciechowski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – Jerzego Maćkowiaka

po rozpoznaniu w dniu 19.12.2014r.

sprawy: **P. D. (1) i R. S. (1)**

oskarżonych o przestępstwo z art.286§1 kk i in

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego R. S. (1) oraz oskarżonego P. D. (1) od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 11.06.2014r. sygn. akt VI 219/08

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż na podstawie art.69§1 i 2 kk i art.70§1 pkt 1 kk wykonanie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego R. S. (1) w pkt V. warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby,

2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

3. zasądza od oskarżonego R. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 złotych tytułem ½ poniesionych wydatków w postępowaniu odwoławczym oraz opłatę w kwocie 300 złotych za drugą instancję, natomiast oskarżonego P. D. (1) zwalnia w całości od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w tym od opłaty za drugą instancję.

SSR Katarzyna Stolarek SSO Anna Judejko SSO Alina Siatecka

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt VI K 219/18 Sąd Rejonowy Pozna – (...) w P. uznał **P. D. (1)** za winnego tego, że w dniu 02 lutego 2002r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) rok produkcji 2001 o wartości 75.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do rzeczywistego zamiaru zwrotu wypożyczonego samochodu na szkodę P. J., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk. i za to na podstawie art. 286 § 1 kk. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku).

Nadto Sąd Rejonowy uznał P. D. (1) za winnego tego, że w dniu 14 lutego 2002r. w O. W.. działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. (2) usiłował wyłudzić pieniądze w kwocie 2.000 zł od P. J. w zamian za zwrot kompletu kluczyków i dowodu rejestracyjnego o nr DR (...) od samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 286 § 2 kk. i za to na podstawie art. 14 § 1 kk. w zw. z art. 286 § 2 kk. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku).

W pkt 3 wyroku Sąd Rejonowy uznał P. D. (1) za winnego tego, że w dniu 14 lutego 2002r. w O. W.. posiadał przy sobie bez wymaganego zezwolenia pistolet gazowy marki R. (...) GS kal. 8 mm wraz z jedynym magazynkiem i 3 szt. amunicji, tj. przestępstwa z art. 263 § 2 kk. i za to na podstawie art. 263 § 2 kk. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd I instancji połączył orzeczone wobec P. D. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną w wymiarze 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Przedmiotowym wyrokiem Sąd Rejonowy uznał **R. S. (1)** za winnego tego, że w dniu 02 lutego 2002r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z P. D. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) rok produkcji 2001 o wartości 75.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do rzeczywistego zamiaru wypożyczonego samochodu na szkodę P. J., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk. i za to na podstawie art. . 286 § 1 kk. wymierzył mu karę 1 roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego R. S. (1) od popełnienia zarzuconego mu przestępstwa z art.286§2 kk polegającego na tym, że tego, że w dniu 14 lutego 2002r. w O. W.. działając wspólnie i w porozumieniu z P. D. (2) usiłował wyłudzić pieniądze w kwocie 2.000 zł od P. J. w zamian za zwrot kompletu kluczyków i dowodu rejestracyjnego o nr DR (...) od samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie.

Nadto Sąd Rejonowy na podstawie art. 415 § 5 k.p.k. zobowiązał P. D. (1) i R. S. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę solidarnie na rzecz P. J. kwoty 75.000 (siedemdziesiąt pięć tysięcy) złotych.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł **obrońca oskarżonego R. S. (1)** zaskarżając wyrok w części (w pkt V i VII) na korzyść oskarżonego.

Apelujący zarzucił wyrokowi:

1. błędne ustalenia stanu faktycznego, przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia i mające wpływ na jego treść – art. 438 pkt 3 k.p.k., w szczególności:

- a. błędne ustalenie, że oskarżony R. S. (2) w dniu 2.02.2002r. był w P. wspólnie z P. D. (2) i S. G.,
- b. błędne ustalenie, że oskarżony R. S. (2) w dniu 2.02.2002r. załatwił przelanie pieniędzy w kwocie 2.800 zł na konto S. G.,
- c. błędne ustalenie, że oskarżony R. S. (2) wspólnie z oskarżonym P. D. (2) i S. G. w dniu 2.02.2002r. w w/w wypożyczalni prowadzonej przez P. J. wypożyczył samochód osobowy marki F. (...), nr rej. (...), koloru bordowy metalik, rok produkcji 2001,
- d. błędne ustalenie, że oskarżony R. S. (2) w dniu 2.02.2002r. kierował samochodem osobowym marki F. (...), nr rej. (...) i odwiózł S. G. w okolicę P..

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności: naruszenia prawa procesowego, które miały istotny wpływ na treść wyroku – art. 438 pkt 2 k.p.k. w szczególności:

- a. art. 4 i 7, poprzez rażące naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na odmowie wiarygodności części wyjaśnień oskarżonego R. S. (1) a w szczególności w zakresie, że nie zna S. G., P. J. i D. K. oraz, że nigdy nie był w wypożyczalni samochodów prowadzonej przez P. J. znajdującej się w P. przy ul. (...).
- b. dowolna i jednostronna interpretacja zgromadzonych w sprawie dowodów, a zwłaszcza zeznań świadka P. J., D. K. i S. G. oraz wyjaśnień oskarżonego R. S. (1) i P. D. (1), poprzez wybieranie z tych zeznań i wyjaśnień tylko tych

fragmentów, które miały świadczyć o sprawstwie oskarżonego R. S. (1) oraz dowolne przyjęcie, że (...), o którym mówił S. G. to jest oskarżony R. S. (2), pomimo, że S. G. zeznał, że oskarżonego R. S. (1) nie zna. Zeznał również, że (...), o którym zeznawał był starszy,

c. rażące naruszenie art. 5 § 2 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego R. S. (1), a w szczególności co do udziału oskarżonego R. S. (1) w wypożyczeniu samochodu F. (...) o nr rej. (...),

d. art. 424§ 1 pkt 1 k.p.k. poprzez powierzchowne wskazanie w uzasadnieniu wyroku, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione oraz na jakich dowodach się oparł, a w szczególności dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W tym ostatnim zakresie Sąd stwierdził jedynie, że nie daje wiary tym dowodom, ponieważ są sprzeczne z zeznaniami świadka P. J. i D. K.

3. rażącą niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, dokonany z naruszeniem art. 58 § 1 kk. poprzez ustalenie, że w stosunku do oskarżonego R. S. (1) istnieje negatywna prognoza kryminalna.

Obrońca wniósł w konsekwencji o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. S. (1) od popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł także **oskarżony P. D. (2)** zaskarżając wyrok w części – odnośnie przestępstwa z art.286§1 kk. Z treści apelacji wynika, iż oskarżony kwestionuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji w zakresie przestępstwa mu przypisanego z art.286§1 kk (z dnia 2.02.2002r.). Podkreślił, że to S. G. wypożyczał auto od P. J. i to on ponosi za to odpowiedzialność

Oskarżony P. D. (2) wniósł o uniewinnienie w tym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego P. D. (1) okazała się bezzasadna.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. S. (1) okazała się natomiast celowa, bowiem w jej wyniku Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w części odnoszącej do orzeczonej kary.

W pierwszej kolejności - odnosząc się do zarzutów obu apelacji - wskazać należy iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe, wystarczające dla rozstrzygnięcia i prawidłowo ustalił na tej podstawie stan faktyczny. Wbrew twierdzeniom skarżących, Sąd I instancji oparł swoje orzeczenie na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, czemu dał wyraz w uzasadnieniu wyroku, odnosząc się w nim do wszystkich okoliczności, które ujawniły się w trakcie rozprawy. Przeprowadzona w tym zakresie analiza oraz ocena zebranego materiału dowodowego jest przekonująca i nie nosi cech dowolności. Mieści się ona w granicach zakreślonych przez przepis art. 7 k.p.k. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał także prawidłowych ustaleń prawnych. Również uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełniało wszystkie wymagania określone w art. 424 k.p.k., co umożliwiło jego kontrolę instancyjną. Sąd Okręgowy nie dopatrył się też występowania w sprawie bezwzględnych podstaw odwoławczych.

Podkreślenia wymaga, że dla skuteczności środka odwoławczego skonstruowanego w oparciu o zarzut naruszenia przez sąd zasad swobodnej oceny dowodów nie jest wystarczające samo wykazywanie, że określona grupa dowodów pozwala na przyjęcie, iż zdarzenie mogło mieć inny przebieg (wyrok SN z dnia 22 lutego 1996 r., II KRN 199/95, PiPr 1996/10/10 z dnia 1 marca 2008 r.). Koniecznym jest bowiem wykazanie, iż zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w toku postępowania sądowego, nie odpowiada konkretnym zasadom wiedzy, prawidłowości logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał w swoim orzecznictwie, że przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. jeśli tylko: a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (zob. wyrok z dnia 3 września 1998 r., V KKN 104/98, PiPr 1999, z. 2, poz. 6).

Wszystkim wskazanym wymogom w pełni sprostał Sąd pierwszej instancji. Sąd Rejonowy w dokładny sposób omówił i ocenił całokształt ujawnionego w sprawie materiału dowodowego i ocenę tę podzielił w całości Sąd II instancji.

Apelujący kwestionowali udział oskarżonych R. S. (1) i P. D. (1) w zdarzeniu z dnia 2.02.2002r. R. S. (2) w toku postępowania zaprzeczał, ażeby w ogóle był w wypożyczalni P. J., natomiast P. D. (2) nie zaprzeczał, iż był tam obecny, ale twierdził, iż jedynie towarzyszył S. G. i drugiemu mężczyźnie, a samochód wypożyczał na swoje potrzeby S. G., a on sam nie miał z tym nic wspólnego.

W świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób kwestionować ustaleń faktycznych Sądu I instancji w tym zakresie. Na udział R. S. (1) jak i P. D. (1) w zdarzeniu z dnia 2 lutego 2002r. wskazywały przede wszystkim stanowcze i konsekwentne zeznania właściciela wypożyczalni samochodów (...)L. w P. – P. J. oraz jego pracownika - D. K.. W. w rozpoznali stanowczo zarówno R. S. (1) i P. D. (1) i ich zeznania co do przebiegu zdarzenia jawią się jako wiarygodne, albowiem były spójne i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym.

Odnosząc się do zarzutów apelującego – obrońcy oskarżonego S. w kwestii okazania z dnia 8.02.2002r. podkreślenia wymaga jedna bardzo ważna rzecz, która umknęła uwadze skarżącego. Otóż P. J. i D. K. rozpoznali R. S. (1) niejako całkiem przypadkowo, kiedy stawili się w dniu 8.02.2002r. w KPP w O. celem udziału w innych czynnościach procesowych i przypadkowo zobaczyli na korytarzu R. S. (1) który stawiał się tu z kolei celem odbioru swojego samochodu, którym poruszał się P. D. (2) w dniu 7.02.2002 kiedy to został zatrzymany w związku ze zdarzeniem z dnia 2.02.2002r. A zatem było to niejako spontaniczne rozpoznanie i jego wartość dowodowa - w ocenie Sądu II instancji nie może budzić wątpliwości. W kolejnych zeznaniach i okazaniach P. J. i D. K. podtrzymali swoje rozpoznanie w odniesieniu do R. S. (1). Z przedmiotowym rozpoznanie i zeznaniami świadków korespondują także częściowo wyjaśnienia S. G., który również w swoich pierwszych wyjaśnieniach wskazywał na udział osoby o imieniu R..

Także ocena wyjaśnień S. G. oraz wyjaśnień R. S. (1) dokonana przez Sąd I instancji nie budziła zastrzeżeń. Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący i logiczny wywodził, iż zgromadzone dowody jednoznacznie wskazują na udział R. S. (1) w zdarzeniu z dnia 2.02.2002r..

Sąd odwoławczy podzielił także zapatrywania Sądu I instancji w przedmiocie uznania sprawstwa P. D. (1), co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia całkowitej bezzasadności apelacji wniesionej przez tego oskarżonego. Z zebranego i należycie ocenionego przez Sąd pierwszej instancji materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że P. D. (2) uczestniczył wspólnie z R. S. (2) i S. G. w wypożyczeniu samochodu marki F. (...) nr rej. (...). Potwierdził to bowiem zarówno sam pokrzywdzony P. J., opisując dość dokładnie jego udział w zajściu, jak również świadek D. K., jak i oskarżony S. G.. Sąd pierwszej instancji w sposób logiczny i spójny wykazał dlaczego uznał wyjaśnienia oskarżonego P. D. (1) w dużej części za niewiarygodne – odnośnie zajścia z dnia 2.02.2002r. logicznie wykazując – w oparciu o pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy – że oskarżony brał udział w przedmiotowym zdarzeniu. Z tych względów w ocenie Sądu Okręgowego, argumentacja zamieszczona w apelacji P. D. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie.

Reasumując poczynione powyżej rozważania, stwierdzić należy, iż ocena zgromadzonego materiału dowodowego przez Sąd I instancji, zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku w przedmiotowej sprawie, w pełni korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k., ponieważ została dokonana w oparciu o reguły wskazane w tym przepisie. Z kolei stanowisko w tym zakresie przedstawione w apelacji obrońcy oskarżonego R. S. (1) oraz w apelacji oskarżonego P. D. (1) jest wynikiem subiektywnej oceny dowodów, ukierunkowanej wyłącznie na polepszenie sytuacji procesowej

oskarżonych, a cel ten, aczkolwiek w pełni zrozumiały nie może być osiągnięty poprzez taką interpretację treści dowodów, która uchybia wskazaniom art. 7 k.p.k., a w tej kategorii mieszczą się wywody skarżących.

Nie sposób również podzielić wysuwanych przez skarżącego – obrońcę R. S. (1) w uzasadnieniu apelacji argumentów o zasadności sięgnięcia w badanej sprawie po zasadę wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k. Zasada wyrażona w art. 7 k.p.k. koreluje w całej rozciągłości z zasadą in dubio pro reo, o której mowa w art. 5 § 2 k.p.k. Nakazuje ona wprost rozstrzyganie niedających się usnąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Rzecz jednak w tym, by zasadę in dubio pro reo właściwie pojmować i stosować w konkretnej sprawie. A zatem po pierwsze, wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k., to wątpliwości orzekającego sądu, a nie strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego. Po drugie, zasada sformułowana w powołanym przepisie ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy nie można było wyjaśnić występujących w sprawie wątpliwości, co na tle okoliczności niniejszej sprawy nie miało miejsca. Zeznania przesłuchanych świadków pozwalały na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony R. S. (2) brał udział w wypożyczeniu samochodu F. (...) o nr rej. (...). Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada w żadnej mierze nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Stanowczo stwierdzić trzeba, że tego rodzaju sytuacja nie wystąpiła w rozważanym zakresie, a zatem brak jest podstaw do formułowania zarzutu obrazy powołanego przepisu prawnego.

Celowa okazała się jednak apelacja obrońcy oskarżonego S. w zakresie orzeczonej kary. Obrońca podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary polegającej na orzeczeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Skarżący wskazał, że wobec oskarżonego R. S. (1) nie istniała negatywna prognoza kryminalna, ponieważ w trakcie odbywania poprzedniej kary pozbawienia wolności – na mocy postanowienia z dnia 12.12.2012r. skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Powyższy zarzut należało uwzględnić.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zawieszając wykonanie kary, zgodnie z art. 69 § 2 k.k., Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim 1) postawę sprawcy, 2) jego właściwości i warunki osobiste, 3) dotychczasowy sposób życia oraz 4) zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest przekonanie sądu, że takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zapobieżenie powrotowi do przestępstwa jest minimalnym zadaniem kary, ale wystarczającym dla oceny, czy można zastosować warunkowe zawieszenie wykonania kary. Przekonanie sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary ma być oparte przede wszystkim na postawie sprawcy, jego właściwościach i warunkach osobistych, dotychczasowym sposobie życia oraz zachowaniu się po popełnieniu przestępstwa.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należało uznać, że podstawowa przesłanka uzasadniająca warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec R. S. (1), została w niniejszej sprawie spełniona. Przesłanką tą jest występujące po stronie sądu przekonanie, że orzeczenie takiej kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Oskarżony R. S. (2) na dzień orzekania przez Sąd II instancji jest osobą co prawda uprzednio karaną ale jedynie za czyn z art.56ust.3 i in. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności (w dacie wyroku Sądu I instancji wyglądało to zupełnie inaczej), którą to karę częściowo odbył, będąc warunkowo przedterminowo zwolniony, nadto pracuje zarobkowo obecnie na terenie Holandii. Ww. okoliczności, przy uwzględnieniu rodzaju popełnionego przestępstwa, okoliczności czynu uzasadniają twierdzenie, iż wobec oskarżonego R. S. (1) istnieje tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna wiążąca się z przekonaniem, iż nie popełni on ponownie przestępstwa i będzie przestrzegał obowiązującego porządku prawnego. Weryfikacji trafności postawionej prognozy służyć będzie niewątpliwie długi bo pięcioletni okres próby, jaki został wyznaczony w związku z warunkowym przedterminowym zwolnieniem.

Reasumując sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w części odnoszącej się do R. S. (1) w ten sposób, że warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej przez Sąd Rejonowy kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres 5 lat tytułem próby .

Natomiast odnośnie oskarżonego P. D. (1), Sąd Okręgowy uznał, iż nie ma powodów do jakiegokolwiek ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia. Sprawstwo i wina oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów nie budzi żadnych wątpliwości (sam oskarżony kwestionował w apelacji jedynie przypisanie mu przestępstwa z art.286§1 kk z dnia 2.02.2002r). Także orzeczone kary jednostkowe jaki i kara łączna nie budzą zastrzeżeń zważywszy na okoliczności popełnionych czynów, ich ilość i rodzaj, motywację oskarżonego, jak również jego postawę i sposób życia (był karany za przestępstwa przeciwko mieniu, obecnie oskarżony odbywa obecnie karę łączną pozbawienia wolności wymiarze 7 lat orzeczonej m.in. za przestępstwo przeciwko mieniu).

Wobec powyższego Sąd II instancji utrzymał rozstrzygnięcia dotyczące P. D. (1) zawarte w zaskarżonym wyroku sądu I instancji.

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego P. D. (1), Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 k.p.k. w związku z art. 624§ 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami) zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym odstąpił od wymierzenia mu opłaty. Natomiast od oskarżonego R. S. (1) zasądził na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 złotych tytułem 1/2 poniesionych wydatków w postępowaniu odwoławczym oraz opłatę w kwocie 300 złotych za drugą instancję.

SSR Katarzyna Stolarek SSO Anna Judejko SSO Alina Siatecka